

KIRJE MOSKOVAN KOMITEALLE

Hyvät toverit! Olemme saaneet kirjeenne, jossa on lausuttu kiitokset kirjan „Mitä on tehtävä?” tekijälle sekä päätös 20%:n luovuttamisesta „Iskran” hyväksi. Omasta puolestani kiitän lämpimästi Teitä myötätunnon ja solidaarisuuden ilmaisemisesta. Illegaalille kirjailijalle se on sitäkin arvokkaampaa, koska hänen täytyy työskennellä epätavallisissa oloissa, eristettynä lukijasta. Jokaisella ajatusten vaihdolla, jokaisella tiedoituksella siitä vaikutuksesta, jonka tuo tai tämä kirjoitus tai kirjanen synnyttää erilaisissa lukijapiireissä, on meille erikoisen tärkeä merkitys, ja me tulemme olemaan erittäin kiitollisia, jos meille kirjoitetaan ei ainoastaan asioista sanan ahtaassa mielessä, ei ainoastaan julkaisemista varten, vaan myös sitä varten, ettei kirjailija tuntisi itseään eristetyksi lukijasta.

Teidän päätöksenne 20%:n luovuttamisesta „Iskran” hyväksi olemme julkaisseet „Iskran” 22. numerossa. Kiitostanne Leninille emme rohjenneet julkaista, sillä, ensinnäkin, Te olette panneet sen erikseen mainitsematta siitä, että haluaisitte nähdä sen julkaistuna. Ja toiseksi tämän kiitoksen muotokaan ei tunnu olevan sopiva julkaistavaksi. Mutta älkää suinkaan luulko sellaista, ettei meille olisi tärkeää julkaista komiteoiden lausuntoja niiden solidaarisuudesta tietuille katsantokannoille. Päinvastoin, juuri nyt, kun me kaikki ajattelemme vallankumouksellisen sosialidemokratian yhdistämistä, *on se erittäin tärkeää*. Olisi varsin toivottavaa, että Moskovan komitea pukisi solidaarisuutensa kirjaani kohtaan *lausunnon* muotoon, joka sitten ilmestyisikin „Iskrassa” viipymättä. Komiteain on jo korkea aika julistaa avoimesti

puoluekantansa, luopua siitä vaiteliaasta hyväksymistaktiikasta, joka on ollut vallitsevana „kolmannella kaudella”. Tämä on yleisluontoinen avointa lausuntoa kannattava mielipide. Muuten, minua taas on esim. *syytetty painetussa sanassa* („*Taistelu*” ryhmä „*Listok'issaan*”) siitä, että minä haluan tehdä „*Iskran*” toimituksesta Venäjän Keskuskomitean, „*komennella*” „*agentteja*” j.n.e. Siinä on ilmeisesti vääristelty sitä, mitä kirjassa „*Mitä on tehtävä?*” on sanottu, mutta minä en halua painetussa sanassa yhä uudestaan ja uudestaan kirjoittaa: „*te vääristelette*”. Minun mielestäni pitäisi sanoa sanansa niiden Venäjällä toimivien käytännönmiesten, jotka *varsin hyvin tietävät* sen, että „*Iskran*” „*komentelu*” ei mene neuvoja ja mielipiteensä lausumista pitemmälle, ja jotka *näkevät*, että kirjassa „*Mitä on tehtävä?*” esitetyt *organisaatio*aatteet ilmaisevat sitä, mikä on päivänpolttavaa, ilmaisevat *todellisen* liikkeen kipeän kysymyksen. Minun mielestäni näiden käytännönmiesten on itsensä vaadittava itselleen puheenvuoroa ja julistettava kuuluvasti se, miten *he* suhtautuvat kysymyseen, miten *he* työnsä kokemuksesta tulevat organisaatio-*tehtäviä* koskevissa katsomuksissa solidaarisiksi kanssamme.

Teidän kiitollisuutenne ilmauksen kirjasta „*Mitä on tehtävä?*” me ymmärsimme ja voimme tietenkin ymmärtää vain siinä mielessä, että tästä kirjasta te olette löytäneet vastaukset *teidän omiin* kysymyksiinne, että teillä *itsellänne* on *välittömästi* liikkeeseen tutustumisesta syntynyt sellainen vakaumus, että pitää olla rohkeampaa, suurempaa, *yhdistetympää*, keskitetympää, saman sanomalehtikeskuksen ympärille tiukemmin liitettyä työtä,—vakaumus, joka on muotoiltu tässäkin kirjassa. Ja kun kerran asia on siten, kun kerran teillä on todella syntynyt sellainen vakaumus, niin on toivottavaa, että komitea julistaisi sen avoimesti ja kuuluvasti sekä kehoittaisi muitakin komiteoita työskentelemään kanssaan samaan suuntaan pitäen kiinni samasta „*langasta*” ja asettaen itselleen samoja lähimpiä puolueen organisatorisia tarkoituksia.

Toivomme, toverit, että Te katsotte mahdolliseksi lukea tämän kirjeen koko komitean yleisessä kokouksessa ja tiedoitatte meille päätöksestänne aseteltujen kysymysten johdosta. (Suluissa lisää, että myös Pietarin komitea on

lähettänyt meille solidaarisuuden ilmauksen ja ajattelee nyt samanluontoista lausuntoa.)

Oliko teillä riittävästi kirjaa „Mitä on tehtävä?“? Lukivatko työläiset ja miten he suhtautuivat?

Puristan lujasti kaikkien toverien kättä ja toivotan heille täydellistä menestystä.

Teidän *Lenin*

Kirjoitettu elokuun 11 (24) pnä 1902

*Julkaistu ensi kerran v. 1922
P. N. Lepeshinkin kirjassa
„Käännekohdassa“*

*Julkaistaan
käsikirjoituksen mukaan*